

Eeva Kilven tervehdys Urjalan Evakkovaellukselle

Tervehdys Evakkovaeltajille Urjalaan 9.7. 2016 ja sydämelliset onnittelut Evakkolapset ry:lle 10-vuotismuistopäivän johdosta sekä Urjalan Karjalaseuralle seuran perustamisen 70-vuotispäivän johdosta.

Onnittelun ansaitsee myös karjalaisevakkojen ilmiömäinen muistamiskyky. Sen kunniaksi olen koonnut muistilistan asioista, joita evakkoreissut ja sota-aika – niin kauheita kokemuksia kuin ne ovatkin – meille karjalaisille opettivat.

Saattaa olla, että meillä evakkokarjalaisilla on aivan erilainen käsitys jatkuvuudesta kuin muilla suomalaisilla. Me olemme kokeneet, että elämä voi muuttua yhtäkkiä aivan toisenlaiseksi.

Meille kehittyi kyky

- tehdä kädenkäänteessä eväitä.
- haalia kampsumme kasaan ja hynttyymme yhteen, jos tulee äkkilähtö.
- piti olla lähtövalmis. Melkein aina.

”Piti muistaa laskea lapset!”

- Mie olen elänyt ”kassi valmiina” melkein koko elämäni eli en ole osannut purkaa tavaroitani ja järjestellä niitä kaappeihin.
- Opin pelkäämään. (Siksikö oloni on usein niin omituinen? Kuin ikävöisin, kuin kaipaisin kotiin...? Olenko sairastumaisillani? Vai sodanpelkoko se nousee lapsuuden uumenista, muistin syvyyksistä, joita ei voi hallita? Ehkä on viimein opittava ymmärtämään omaa perhettäkin?)
- ”Evakuerade för livet” – evakuoitu elämään – elämän evakkona. Tämä käsite syntyi tuntemattoman kuulijan oivaltamana eräässä kirjallisessa tilaisuudessa Ruotsissa; olen siitä yhä kiitollinen.
- ”Minä vaivainen oon mato matkamies maan”, laulaa suomalainen haudalla.
”Monet kuljen mä vaikeat retket. ” Me opimme kävelemään ja laulamaan kävellessämme.

Minä – mie – olen kävellyt Hiitolasta pois 1944 sisareni Ritvan ja ystäväni Eevin kanssa lehmien perässä.

Karjala on ihmisen ikuinen unelma niin kuin ”Edenin yrttitarha”.

Niin kuin avaruus, niin kuin Valhalla.

Niin kuin Atlantis.

Niin kuin Harry Martinsonin ja Aila Meriluodon ”Aniara” ja tähtitaivas.

Hyvää matkaa!

Eeva Kilpi